

skuerne, at disse Skuer ikke blot ere til Gavn for dem, der faa Præmie, men de ere ogsaa meget til Gavn for mange andre, som komme der og tage Belæring af det, de se. Det er en Slags Anskuelsesundervisning, som her paa Dyrskuerne udøves for de Folk, som interessere sig for Kvægavl. Men rent bortset herfra, tror jeg ogsaa, at Bestemmelsen i anden Retning kan virke uheldig, og det tror jeg neppe, at Kommissionen har haft rigtig Øje for. Jeg tror, at det kan virke til, at en Landboforening spalter sig, danner to Foreninger og slutter sig sammen til Fællesdyrskue. Jeg vil gerne være med til at holde Haanden lidt over de smaa Landboforeninger, men jeg ønsker ikke at være med til, at en større Landboforening, hvor det er naturligt, at Folk slutte sig sammen, skal have Anledning til at dele sig i to for atter at slutte sig sammen til et Fællesdyrskue og tage de 10 pCt., som dette Lovforslag stiller dem i Udsigt.

I § 3 finder jeg nogle udmærkede Bestemmelser om Præmieringerne paa Skuerne, men det er Bestemmelser, som i øvrigt i mange Landboforeninger allerede ere opfyldte. Der foreslaas f. Eks., at Præmieringen til enkelte Hundyr, altsaa Køer og Kvier, bortfalder, medmindre Besætningen er 6 Køer eller derunder, altsaa for de Besætningers Vedkommende, der ere derover, vil Præmieringen af de enkelte Stykker efter dette Forslag bortfalde. Det er en udmærket Bestemmelse, fordi det selvfølgelig er det Maal, vi maa arbejde henimod, at vi udvikle Stambesætninger, men det kan dog godt være, at en saadan Bestemmelse vil virke lidt hovedkulds paa nogle af de smaa Landboforeninger, det kan godt være, at det vilde være heldigt at tage en lille Overgangsbestemmelse for det Punkts Vedkommende, saaledes at det Punkt ikke straks træder i Kraft, for saa vidt vedkommende Foreninger maatte ønske det, før efter 2—3 Aars Forløb, og da der vil gaa mindst et Aar, inden Loven i det hele taget træder i Kraft, vil der blive en Periode paa 3—4 Aar, hvor Folk kunne være forberedte paa, hvad der skal ske. Dette henstiller jeg til Overvejelse.

I § 8 er der en ny Bestemmelse om Dommere, ifølge hvilken Valget af Dommerne overgaar fra Amtsraadene til de provinsielle Landboforeningers Bestyrelser. Denne Bestemmelse er vist rigtig, og jeg finder det naturligt, at det bliver Landboforeningerne gennem deres Organisation, som vælge Dommerne. Indstillingen bliver jo den samme som hidtil, nemlig fra de

lokale Landboforeninger. Ogsaa med samme Begrundelse som den ærede foregaaende Taler, at, da Amterne slippe for en Udgift, kan jeg gaa med til at anbefale dette Forslag.

I § 9 have vi en Bestemmelse om, at „enhver Hingst bliver, første Gang den præmieres, at mærke med Kommissionens Brænde, hvorimod Tyre, der tilkendes Præmie, ikkun blive at forsyne med Kommissionens Mærke, saafremt Ejeren maatte ønske det“. Ifølge den nuværende Lov er det saaledes, at baade Hingste og Tyre skulle forsynes med dette Mærke, men da det for Tyrenes Vedkommende har vist sig, at deres Temperament er lidt sensibelt, og da det har vist sig, at de ikke have holdt af denne Brænding, der mange Gange har bidraget til at gøre dem uvane for al Fremtid, lader man det falde bort for Tyrenes Vedkommende. Hingstene ere mere taalmodige og have taalt det, men hvorfor dog ikke lade det falde bort ogsaa for deres Vedkommende, thi det er jo det rene Barbari. Hvorfor skulle vi have en saadan Bestemmelse, der ingen Verdens Nytte gør? Jeg forstaar ikke, at Foreningen til Dyrenes Beskyttelse ikke for længe siden har klaget over det Forhold og paaanket det. Hvis vi skulle have en Bestemmelse om, at nogen skulde brændes, saa kunde man jo tilføje, at vedkommende Ejer kunde blive forsynet med Kommissionens Mærke, for saa vidt han maatte ønske det!

Ved §§ 13 og 14 om Tilskud til vore Avlsforeninger er det selvfølgelig en stor Fordel, at Tilskuddet ikke som tidligere er begrænset til en bestemt Bevilling, men at Tilskuddet nu falder med et bestemt Beløb til de enkelte Foreningers Avlsdyr, og i § 14 er det en Fordel, at Dyrslægetilsynet med Foreningens Kør bortfalder, thi det har i Praksis i Virkeligheden ingen Nytte gjort. Baade Foreningerne og Dyrslægerne have i mange Tider været klar derover, men Bestemmelsen har været fastslaaet i Loven, og man har været nødt til at følge den ude i Foreningerne. Det ærede Medlem for Aarhus (Høegh-Guldberg) udtalte Ønsket om, at denne Lov maatte kunne blive vedtagen i indeværende Samling, og at den maatte kunne komme til at virke fra 1ste April næste Aar, saa fik den jo Lov til at virke et Aar tidligere, end her er foreslaaet. Det vilde dog vistnok være vanskeligt af de Grunde, som den ærede Landbrugsminister ved Forelæggelsen angav, men jeg indser derimod ikke, at der kan være det mindste til Hin-